

Госпожите не правят разлика между българи и роми

Емилия, р. 1962

Казвам се Емилия. Родена съм 1962 година в град Септември. Тогава нашите майки не са раждали в Пазарджик, а тук. Произхождам от средно семейство. Израснахме 8 деца, но глад не сме почувствали, не сме били голи. Татко работеше в Кремиковци, взимаше хубави пари - заплатата му беше до 500 лева. Майка работеше в София-депо Подуене, вземаше 200 лева и не сме гладували. Посещавах редовно училище, учех в СОУ „Христо Смирненски” до 8 клас като редовна ученичка. Завърших основно образование с 4. 50, добре ми вървеше учението, но имаше и любов тогава. После учих в град Брезово, Пловдивско в климатична гимназия. Завърших 9 клас с 4, но не завърших гимназия, а имах желание да уча за медицинска сестра.

По време на ваканцията мъжа ми реши да ме открадне, бях хубава, интелигентна, не като него. Попаднах в много бедно семейство, но заради честността, а ние много пазим традицията и не исках да напусна, и останах там. Ходихме една седмица, да се опознаем и без любов той реши да ме вземе. Баща му беше болен и искал да го ожени, но не одобрявал момичетата, с които синът му ходел. Казал „Това момиче ще вземеш, мен, с него ще построим дом. ” Събрахме се с него, минаха три месеца, свекъра почина. Държим ние на сватби, на годежи, те бяха много бедни и не можах да ми правят нито годеж, нито сватба. Свекъра беше болен от 1960 година, аз на 27 юли 1978 навърших 16 години и на 27 август се ожених. Това беше препоръката на баща му. Живеехме в същата къща, на четвъртия месец след като се оженихме замина войник, а аз останах да живея с майка му и двете му полуглухонемни сестри. Въпреки бедността и глада изтърпях две години, да се върне от казармата. Завари ме с две деца - януари се върна, в началото

на февруари родих първото си дете - момче. Живяхме в една стая пет човека след като родих третото си дете.

Той обичаше да пие, да бие, да ревнува, да не работи. Аз бях упорита, държах на честта и не го напуснах заради децата. След две години родих третото си дете, излъгах се заради 500 лева, които даваха тогава, и тогава вече почувствахме истинска мизерия и решихме да си построим нова къща. От гледна точка, че не можах да завърша, реших да си изуча децата. И трите ми деца завършиха средно образование. Първата ми дъщеря Снежана има диплома за средно образование и диплома от курс за завършена компютърна грамотност с „отличен“. Омъжена е с две деца. В момента е безработна, а синът ми завърши техникума, средно образование като шофьор и монтьор с С категория. Другата ми дъщеря завърши средно образование в СОУ „Христо Смирненски“, изкара курс за компютърна грамотност с „отличен“ и след това в Стара Загора завърши за помощник детски учител. Дипломира се с 5. 50. Работи в НУ „Васил Левски“, 100% ромско училище, по линия на повременината заетост - 2 пъти по 4 месеца. В момента живее при нас, не работи и често ходи в Гърция. За деня на ромите в училище „Васил Левски“ тя научи децата на индийско-ориенталски танц и групата и спечели първо място. Снимаха ги във в. ”Септември”. Имам от голямата дъщеря двама внуци. Момичето е на 11 години, владее много добре български език, учи английски, отличничка е. За мен като баба радвам се на нейното възпитание и култура в сравнение с другите деца от махалата. Желая като завършва училище да следва за учителка. Тя у нас си играе на учителка, взема показалката и повтаря на български език. Момченцето ще бъде наесен в първи клас. Записан е в СОУ „Христо Смирненски“. Знае буквите, може да чете ,срича, пише имената на майка си и баща си. Аз от 20 години работя в СОУ „Христо Смирненски като помощен персонал. Преди това съм работила в София, две години в ел. депо Подуене „Никола Коларов“. Мъжът ми работеше в Кремиковци, Верила и после се премести

като спирач в ЖП – то, Подбалканска линия. През 1995 година се разболя от ревматоиден артрит и 13 години е пенсионер по болест. От 20 години работя в училище. Децата са много недисциплинирани, когато им направя бележка, те ми отговарят, че за това ми плащат - да чистя. Иска ми се да са всички по-единни, да се уважават. Тук на мен ми прави впечатление, а аз работя тук и гледам с очите си, че госпожите не правят разлика между българи и роми. Иска ми се нашите деца да се държат по по-възпитан начин, но всичко това идва от дома, зависи от родителите и домашното възпитание, а не да се оправдават, че ходят на училище и учителите да ги възпитават. От нас ромите зависи, за да тръгнем нагоре да си възпитаваме ние сами децата. Много семейства държат на възпитанието и културата. Ромите да изпращат децата си добре облечени като ученици, а не като за сватба с пръстени, обици, облекло. Това е училище, а не кючекчийска махала. Не им се учи, а се оправдават, че нямат пари за учебници. А Морозов как можеше да намери пари за учебници и децата му постигнаха много, двамата синове на Морозов са студенти - медицина и право. Вкъщи, в махалата говорим на ромски език. С внуците по-често говорим на български език с дядо им. Комшиите се смеят, все едно са гледали филм на ужасите. Това ни пречи, защото се съобразяваме с другите. Изповядваме религия на съботяните. Ходим на църква, но нередовно. Мъжът ми вярва, но не я посещава и затова ме спира. Членовете сме всички на ДПС от 5 години. На изборите участваме в комисии.